

Rozhovory byly nahrávány na diktafon a následně doslovně přepisovány. V textech je ponechán nespisovný jazyk, hovorová čeština. Zkratkami HK je označen autor práce (jméno+ příjmení). Slohové práce byly obdrženy od dětí, které se rozhovorů zúčastnily. Odevzdání a zpracování prací bylo dobrovolné. Celkem jsme obdržela pět písemných projevů. Téma bylo volné – dětský domov, či co pro mě znamená dětský domov. Slohové práce nebyly opravovány, do textu jsou vloženy bez sebemenších úprav a zásahů.

Rozhovor číslo 1 – Tereza

H. K. Moje jméno je Kristýna Havlíčková a budu provádět rozhovory s dětmi druhého stupně základní školy. Tyto rozhovory slouží jako podklad k mé diplomové práci s tématem začleňování dětí z dětských domovů na základní školu. Rozhovory jsou anonymní a všichni oslovení s nimi souhlasí.

První rozhovor bude proveden s žákyní 8. ročníku základní školy. Tímto bych ji chtěla poděkovat za to, že se mnou rozhovor absolvuje.

Tak vítám tě tady Terez (přemýšlí) a nejprve bych ti teda chtěla poděkovat za to, že si se mnou vůbec rozhovor chtěla provést a za to, že jsi tady, moc mi to pomůže a vážím si toho. Ráda bych ti položila několik otázek, pokud by tě cokoliv ještě k té otázce napadlo, na co jsem se neptala, určitě budu ráda, když mi to sdělíš nějakým způsobem. Rozhovory jsou anonymní a zůstane to pouze čistě mezi námi, nebudu je nikde šířit ani komentovat, o koho se jedná. Jo, můžeme tedy, souhlasíš s tím?

T. Jo můžem.

H. K. Skvělý, tak mohla bys mi prosím říci nejprve něco o sobě. Kolik ti je let? Do jaké třídy chodíš a jaká jsi, jak by ses charakterizovala?

T. Tak jsem Tereza, jmenuju se Tereza a chodím do osmé třídy a jsem takový pozitivní člověk, mám ráda jako legraci, ráda se zasměju, no a to je tak všechno.

H. K. Co tě baví, máš nějaké koníčky?

T. (přemýšlí) No, ráda kreslím, ráda tancuji a ráda pomáhám jakoby v dětském domově .

H. K. Super. Děkuji moc.

Pamatuješ si na své první dny ve škole, co bylo pro tebe asi nejtěžší, když si sem přišla?

T. No, nejtěžší pro mě bylo jako no poznat ty žáky, bavit se s nima a učitelů jsem se taky trochu bála,

H. K. Bylo to pro tebe těžké spřátelit se s těmi ostatními spolužáky nebo to šlo hladce?

T. Šlo to hladce.

H.K Existuje nějaký člověk, buď z řad spolužáků nebo dospělých, který ti pomáhal v začátcích, kdo byl takový ten se kterým ses nejvíc bavila, za kterým jsi mohla přijít?

T. No, tak nejdřív to byli spolužáci. No a pak to byla paní učitelka.

H.K. Byla to paní učitelka třídní nebo jiná ze sboru?

T. Paní učitelka třídní

Pomohla ti někdy třídní učitelka, mám na mysli za celou dobu, co jsi tady byla v něčem, co jsi potřebovala vyřešit? Obracela ses na ní s nějakými věcmi nebo ne?
T. No tak obracela jsem se na ní s problémama, jakoby , když mi tady žáci, no né že ubližovali, ale obtěžovali mě tady.

H. K. A vždy to nějakým způsobem vyřešila, promluvila si s nima, a nebo to zametla pod koberec, jak se říká?

T. Promluvila si s nima.

H. K. Takže nějaké řešení se snažila najít. Skvělý. (přikývnutí)

Je tady někdo, kdo ti záměrně při tvých prvních dnech škodil- dělal naschvály, pomlouval tě, Existuje nějaká osoba, která tohle dřív dělala?

T. Ne.

H. K. Nikdo takový nebyl?

T. Nikdo.

H. K. A je někdo takový teď?

T. Pár žáků tady je.

H. K. Ve třídě nebo ve škole?

T. Ve třídě.

T. (přikývnutí)

H. K. Jsou to holky nebo jsou to kluci?

T. Spíš kluci.

H. K. Spíš kluci. (přikývnutí)

Jak to vypadá, když ti chtěj nějakým způsobem uškodit?

T. No tak..

H. K. Jeden příklad mi stačí, jestli si vzpomeneš.

T. Tak nejdřív mi začnou narážet, protože jsem z dětskýho domova a že nemám rodiče prostě.

H. K. O tomhle se bavěj?

T. (přikývnutí)

H. K. To ti asi vadí předpokládám.

T. No vadí.

H. K. Rozumím, to se dá pochopit.

Je někdo ve třídě, na koho se můžeš stoprocentně spolehnout? Máš nějakou kamarádku, který stoprocentně věříš nebo teda kamaráda?

T. Mám.

H. K. Je jich víc nebo jen jedna?

T. Je jich víc.

H. K. Je jich víc, takže máš i lidi, u kterých si si jistá, že tě podrží nebo prostě, že se tě zastanou když je potřeba?

T. (přikývnutí)

H. K. Jsou to lidi především ve třídě nebo ve škole?

T. No ve třídě.

Je někdo z dospělých ve škole, na kterého se můžeš obrátit nebo spolehnout, když se něco děje? Jestli někdo takový existuje? Nepotřebuji ani jména, ale spíš jestli je ve škole někdo takový, že za ním když přijdeš, tak víš, že s tím něco udělá nebo ti poradí a tak, tak jestli někdo takový existuje?

T. No asi vy.

H.K. Tak to děkuju Terez, děkuju, to mě potěšilo. Ještě někdo kromě mě?

T. Moje učitelka třídní .

H.K. Tvoje učitelka třídní , dobře.

Jak se k tobě chová třídní učitelka, to už jsme nějakým způsobem probrali. Řekla jsi, že ti vždycky pomohla. Je ještě něco, co by jsi chtěla zmínit, co se týče její osoby? Jestli tě něco napadne.

T. (nenapadá)

H.K. Ráda bych se tě zeptala, jestli si myslíš, že jsi ve škole úspěšná a neberu to teď jenom jako známky jako hodnocení, ale celkově, jestli si myslíš ty, že jsi úspěšná?

T. No tak asi ne, protože nezvládám to učivo.

H. K. Nezvládáš všechno učivo nebo jenom vybrané předměty?

T. Jenom vybraný předměty.

H. K. (přikývnutí) takže se nepovažuješ za úspěšnou podle tvého názoru?

T. Ne.

H. K. Dobře.

Myslíš si, že by se proto dalo něco udělat?

T. Asi nejspíš jo.

H.K. Když se bavíme o té úspěšnosti, tak bych se ti i ráda zeptala, co se týče oblíbenosti, jestli zapadáš do kolektivu, zda si myslíš, že jsi oblíbená mezi svými spolužáky ve třídě?

T. Jo, já si myslím, že jo.

H. K. Myslíš si, že jo, co tě vede k tomu si to myslet?

T. No tak nikdo tady se mnou nemá problémy až na dva kluky.

H. K. Dobře. Pamatuješ si na svůj nejlepší a nejhorší zážitek tady ve škole?

T. (Přemýšlí) Tak jako ten nejlepší zážitek, tak to jsou asi ty školní výlety, tam si vždycky užijeme srandu.

H. K. (přikývnutí)

T. A nejhorší, tak to asi ne.

H. K. Nic takového neproběhlo? Dobře.

Ty jsi se bavila o tom, že někteří kluci mají narážky na to, že vyrůstáš v dětském domově. Jsou jediní, kteří se do tebe naváželi nebo to byl i někdo jiný?

T. Někdo jinej.

H. K. Zastávali se tě lidi nebo zastávají, pokud k něčemu takovému dojde. Kdo se tě zastává?

T. No tak kamarádky, kamarádi a taky učitelé.

H. K. Taky učitelé. (přikývnutí)

Myslíš si, že máš určité nevýhody vůči ostatním dětem?

T. Asi ne.

H. K. Nepocítuješ žádný nevýhody vůči ostatním?

T. Tak občas jo, ale dá se to zvládnout.

H. K. Dá se to zvládnout.

Ještě k těm nevýhodám. Myslíš si, že ta příprava na vyučování a celkově t prostor jako maj ostatní žáci, že máš stejný, že máš možnost vyhledávat si věci, učit se do školy, že to stejné ve srovnání s ostatními dětmi?

T. Jo.

My jsme se tedy bavili o spoustu věcech, který se týkají tebe, týkají se školy a mě by ještě zajímalo, jestli něco, co nepadlo, o čem jsme se nebavili a co by si chtěla dodat? Pokud něco takového není, tak to můžeme nějakým způsobem uzavřít společně.

T. Mě už nic nenapadá.

H. K. Nenapadá tě nic, dobře. To nevádí, já si myslím, že jsi mi toho řekla hodně, tak bych ti ještě jednou ráda poděkovala za tvůj čas, děkuji moc.

T. Nemáte zač.

Rozhovor číslo 2 – Natálie

H. K. Druhou dotazovanou je Natálka, žákyně 6 ročníku. Ráda bych jí poděkovala za to, že se mnou rozhovor absolvuje a upozornila na to, že cokoliv si řekneme, tak zůstane čistě mezi námi, rozhovor je anonymní.

Tak ahoj Naty.

N: Dobrý den.

H. K. Ráda bych se tě zeptala a nebo tě poprosila, jestli bys nám mohla říct něco o sobě. Kolik ti je let, do jaké třídy chodíš?

N: Tak je mi 12 let, chodím do šesté třídy. Moje koníčky jsou ježdění na koni, mám ráda zvířata. To by bylo asi všechno nejspíš.

H. K. Co bys o sobě řekla, jaká jsi?

N: No jsem hodně výbušná povaha. A když se mi něco děje, tak to jdu radši řešit než to v sobě držet.

H. K. Když si vzpomeneš na první dny ve škole, co bylo pro tebe asi nejtěžší?

N: Seznámit se spolužákama.

H. K. A jak to šlo v tu chvíli?

N: No i docela dobře. Holky se docela chovaly ke mně dobře. Mě jako měla na starosti Terka, a s tou jsem si docela na začátku rozuměla.

H. K. Takže to začlenění mezi spolužáky šlo jakoby hladce, nebyl problém?

N: (přikyvuje)

H. K. Chovali se k tobě všichni hezky ze začátku nebo jak to probíhalo?

N: No chovali se, jakože dobře, ale postupem času mi ukazovali jaký jsou jako i dál. Že namaj i tu světlou stránku, ale že maj i tmavou stránku.

H. K. Je někdo kromě Terky kdo ti v začátcích, když si jsem nastoupila nejvíc pomohl?

N: Tak i Agátka mi hodně pomohla a docela i Honza s Kubou byly fajn.

H. K. V jaký třídě jsi sem přišla, jestli se můžu zeptat?

N: Ve 4. třídě.

H. K. Pomohl ti někdo z dospělých?

N: Pan učitel třídní.

H. K. Vyskytl se někdo, kdo ti záměrně škodil, kdo ti dělal naschvály, či škodil?

N: No tak ty spolužáci, který dřív škodili, už tady nejsou, ale když přišly ty nový, tak jako byli taky takový jako třeba Martin.

H. K. Takže ti co jsou s tebou teď ve třídě, tak někteří z nich ti škodí?

N: Ano.

H. K. Jakým způsobem to dělají?

N: Že mi třeba začne nadávat a takhle.

H. K. Aha, a jsou to většinou kluci nebo i holky?

N: Kluci.

H. K. Nadávaj ti většinou z nějakýho důvodu?

N: No, že jsem z děcáku.

H. K. To ti předpokládám asi vadí?

N:(přikyvuje)

N: No jako většinou, to je takový strašně pro mě těžký se s tím smířit, ale strašně dlouho to trvalo, než oni přestali a musela to začít řešit i paní ředitelka.

H. K. Takže to dlouho trvalo, než si to uvědomili a než přestali?

N: (přikyvuje)

H. K. Je někdo ve škole, komu maximálně věříš?

N: Aniče, Maruše, Terce a Anny.

H. K. Takže máš lidi, na které se můžeš spolehnout?

N: Mám.

H. K. Je někdo současně ve škole, na koho se můžeš spolehnout mezi dospěláky a nemusí to být jenom učitel, prostě kdokoliv dospělej ve škole?

N: Já si myslím, že paní ředitelkami nejvíc.

H. K. A vždycky ti vyšla vstříc?

N: (příkyvuje),

H. K. Jak se k tobě chová třídní učitel? Pomůže ti, když potřebuješ?

N: Spíš jako že asi ne.

H. K. A jaký si myslíš, že k tomu má důvod?

N: No, protože naše třída je nezvladatelná, tak asi proto.

H. K. Z jakého důvodu si myslíš, že to neřeší?

N: No protože ví, že i kdyby začal něco řešit a potom by to řešil i před třídou, že třída by k tomu měla nějaké připomínky.

H. K. Takže to radši nechá být?

N: No

H. K. A to ti vadí?

N: No docela jo. On na nás docela i často řve.

H. K. Takže jestli tomu dobře rozumím ani nemáš chuť za ním s něčím jít?

N: Ne.

H. K. Tomu rozumím.

Moje další otázka se týká úspěšnosti. Cítíš se být ve škole úspěšná? A není to jenom o známkách, jestli se prostě považuješ za úspěšného člověka.

N: Záleží, jako že třeba učení jako jenom v některých předmětech,

H. K. (příkyvuji)

N: V chování jako moc úspěšná teda nejsem. Nejsem takový andílek jako třeba někdo.

Jdou ti nějaké předměty více některý méně, to jsi říkala.

N:(příkyvuje)

H. K. Co ti třeba jde?

N: Jde mi matika, teď mi začala jít i angličtina a někdy mi jde i fyzika, ale to musí bejt málokdy.

H. K. A co, třeba ti nejde?

N: Nejde mi hodně přírodopis.

H. K. Myslíš si, že jsi oblíbená ve třídě nebo spíš ne?

N: No záleží jak u koho.

N: No u některých se s nima znám docela dlouho a někteří mi věří víc, než třeba ostatním spolužákům, co přišli noví do tohotole roku.

H. K. A proč tě ta druhá půlka nebere do kolektivu podle tebe?

N: No, protože jakmile mi začali nadávat, tak jsem se s nimi přestala bavit, protože nechci, aby se to třeba rozjelo zase. Ale jinak jako nevím. Oni prostě jsou takový jiný, jak jsou prostě z jiných škol.

H. K. Rozumím.

Existuje nějaký nejlepší nebo nejhorší zážitek, který se ti stal během školní docházky - něco jako bomba nejlepšího a pak naopak něco, co tě třeba do dneška mrzí?

N: Tak jako nejhorší to je, jak mi začali oni prostě nadávat.

H. K. (příkyvuji) Dobře.

Posmíval se ti někdo nebo měl narážky na to, že vyrůstáš v dětském domově? Ty si se bavila o těch klucích, nebo klukách respektive, byl to ještě někdo jiný?

Z jiných ročníků mám na mysli, ne z tvého.

N: Ne.

H. K. Dobře.

Když tě nějakým způsobem ti kluci napadali, zastal se tě někdo ve třídě?

N: Jo, ty co jsou se mnou prostě od té čtvrté třídy, Kuba, Anička a Honza.

H. K. Tak se tě zastali?

N: Jo. A Terka někdy jako, ale taky Terka jednou taky něco řekla Lubošovi a Luboš to potom, i když to není pravda, začal roznášet po celý škole.

H. K. A co se týče dospělého, zastal se tě někdy třídní nebo ta paní ředitelka?

N: Paní ředitelka.

H. K. Myslíš si, že máš nevýhody vůči ostatním dětem? V něčem?

N: Určitě jako asi jo.

H. K. V čem vidíš největší nevýhodu?

N: Že prostě ostatní třeba mají věci, že mají prostě věci na který si ukážou. Sice mi máme výhodu třeba my v děcáku, že prostě my máme, do života budeme mít víc zkušeností, než ty, co sou v rodinách.

H. K. My jsme tady spolu rozebírali nějaký otázky, které se týkaly tebe, školy, dětského domova. Je ještě něco, co tu nezaznělo? Nebo si myslíš, že to můžeme nějakým způsobem uzavřít?

N: Já myslím, že asi uzavřít takhle.

H. K. Tak jo, tak ti děkuju za provedený rozhovor, vážím si tvé spolupráce.

N: Nemáte zač.

Rozhovor číslo 3 – Laura

H. K. Tak pro třetí rozhovor, jsem si vybrala Lauru, žákyni pátého ročníku, ráda bych tímto Lauře za rozhovor poděkovala a upozornila ji na to, že rozhovor je anonymní, nikdo se nic z něj nedozví a zůstane to čistě mezi námi.

Tak Lauri, já bych tě ráda poprosila, abys nám řekla něco o sobě, kolik ti je let, do jaké třídy chodíš.

L: Tak je mi jedenáct let a chodím do páté třídy.

H. K. Co ráda děláš?

L: No ráda sportuju a mám hodně ráda fotbal, gymnastiku a volejbal.

H.K. Jaká seš, jak by ses charakterizovala? Jaký máš třeba dobré vlastnosti, jaké jsou tvoje špatný vlastnosti?

L: Tak jako já si myslím že, jsem dobrá třeba v tom fotbale a myslím si, že mi moc nejde ta gymnastika jakoby.

H. K. Nejde ti gymnastika?

L: No.

H. K. Ale jako zkoušíš jí? Teda i tu gymnastiku?

L: Jo.

H. K. Dobře. Pamatuješ si na své první dny ve škole, když si sem nastoupila? Jaký to bylo?

L: No hrozně jsem se styděla před těma žákama.

H. K. Hrozně si se styděla? to bylo pro tebe asi nejtěžší jo?

L: Jo.

H. K. A ještě něco si pamatuješ?

L: No třeba, když jsem přišla, tak ke mně všichni jakoby přišli a nabízeli mi třeba své svačiny, jak se jmenuju a tak.

H. K. Takže byli milí? Byli hodný?

L: Jo.

H. K. Bylo pro tebe obtížný se s nima skamarádit? Nebo to šlo rychle?

L: No jako jakože ze začátku to šlo rychle, ale průběžně jako by sem, jakoby, jak se to dá říct? Jako že jsem je ztrácela, takže jsem se s nima už moc nebavila. A teď se bavím jakoby do teďka třeba s Kájou H. a tak.

H. K. Takže ze začátku to bylo jednodušší a pak už ubývali ti spolužáci?

L:Jo.

H.K. Proč si myslíš, že ubývali?

L: No já nevím, já jsem myslela, že sem náká špatná.

H. K. To si myslej podle tebe?

L: (přikyvuje)

H. K. Pomohl ti někdo ze začátku? Mám na mysli i z dospělých nebo ze spolužáků, když si sem nastoupila?

L: No jako hodně jste mi pomohly Vy, jako že se tady seznámit s těma dětma a ta paní asistentka.

H. K. Byl někdo ve třídě, kdo ti záměrně škodil? Kdo ti dělal naschvály?

L: Ani ne.

H. K. A je teď někdo takový?

L: Filip.

H. K. A co ti třeba dělá?

L: No třeba mi jakože odhazuje věci z lavice a prostě mě ztrapňuje před těma kamarádkama a kamarádama.

H. K. Jen tak to dělá, či k tomu má důvod?

L: No prostě my, jak jsme byli v tom domově, tak prostě my jsme byli spolu na skupině a neměli jsme se nák rádi a trvá to do teďka.

H. K. Aha, neměli ste se rádi, tak jako se provokujete vzájemně.

Máš nějakého kamaráda teď, kterému věříš, na koho se můžeš spolehnout? A nemyslím jenom ve třídě jo, může to být i ve škole někdo.

L: No tak můžu se třeba spolehnout na Natku ze šestý třídy a na Verču, taky ze šestý třídy a na mojí ségru.

H.K. Je někdo ve škole momentálně teď na koho se můžeš spolehnout mezi dospěláky? A nemusí to být jenom učitelé. Může to být já nevím, družinářky, asistenti, kdokoliv.

L: No tak určitě by sem si vybrala vás, paní asistentku a paní učitelku P.

H. K. Tak to děkuju Lauro za důvěru.

L: Nemáte za co.

H. K. Jak se k tobě chová třídní učitelka a to je docela paradox, protože třídní jsem já, pomůže ti, když potřebuješ?

L: No určitě.

H. K. Fakt? No samozřejmě, snažím se ti pomoci nějakým způsobem, když potřebuješ a sem ráda teda, že si to taky myslíš.

H. K. Cítíš se být ve škole úspěšná?

L: No jako by moc ne, ale snažím se.

H. K. A proč se necítíš být úspěšná?

L: No protože, jak mám blbý známky v týhle škole, tak jako by v tom domově se to snažíme vylepšit, ale nák to prostě nejde.

H. K. Proč myslíš, že ty známky jsou takovýhle?

L: No protože to prostě nák flákám.

H. K. Myslíš si, že si oblíbená? Ve třídě?

L: No ani ne.

H. K. Podle čeho usuzuješ. Proč ne?

L: Třeba oni tam maj svoje party.

H. K. Ano.

L: Jako třeba, plácnu, ty tři a prostě třeba se chtěj bavit jenom mezi sebou.
H. K. (přikyvuji) A ostatní neberou jo?
L: Hm, moc ne no.
H. K. A co dělaj ty, kteří v těch partách nejsou?
L: No třeba se snaží bavit s těma ,který v tý partě prostě nejsou.
H. K. Aha. Máš nějaký nejlepší zážitek, a nebo nejhorší, který se ti stal když si sem chodila do školy?
L: Nevím.
H. K. Posmíval se ti někdy někdo, že seš v dětském domově? Ve tvý třídě?
L: V mý třídě ne.
H. K. A jinde na škole?
L: Jo.
H. K. V jiných ročnících? Jaký to byly ročníky?
L: No jak sem byla ještě v tom Klokánku, tak tam se mi hodně posmívali.
H. K. V Klokánku si byla předtím, než si šla sem a tam se ti posmívali?
L: Jo.
H. K. Takže, když srovnáš Klokánek a srovnáš to tady.
L: Tak je to o hodně lepší.
H. K. Tady je to lepší?
L: Jo.
H. K. Kdo se ti většinou posmíval? Byli to holky, kluci?
L: Spíš kluci.
H. K. Dobře.
Zastali se tě někdy tam v tom Klokánku nebo ne?
L: Jo. Hlavně jako by moc tety a i nějaký kamarádky nejlepší co sem tam měla.
H. K. Takže se snažili nějakým způsobem pomoci. Dobře.
Myslíš si, že máš určité nevýhody vůči ostatním dětem? Že je něco,co třeba oni mají a ty nemáš? Mám na mysli třeba přípravu do školy, čas na přípravu, pokoj?
L: To ne, já si myslím, že je to jakoby stejný, protože každej tam má jakoby svoje vychovatele a je to tam jako by stejný jako v rodině.
H. K. Takže máš svoje místo, kde se můžeš učit a připravovat si věci?
L: Jo.
H. K. My jsme teď spolu probrali školu, probrali jsme domov, probrali jsme tebe. Ještě něco, co by jsi chtěla dodat? O čem jsme se třeba nebavili a co považuješ za důležitý?
L: Ani ne.
H. K. Ne?
L: Ne.
H. K. Dobře tak jo, tak jestli souhlasíš, tak to ukončíme.
L: Tak jo.
H. K. Takže ti děkuju za rozhovor, jsem ráda, že sis na mě našla čas, vážím si toho.
H. K. Tak děkuju Laury.
L: Taky děkuju.
H. K. Ahoj.
L: Nashledanou.

Rozhovor číslo 4 – Filip

H. K. Jako čtvrtý bude na otázky odpovídat Filip, žák pátého ročníku. Ráda bych

Filipovi poděkovala za to, že nám poskytne rozhovor a upozornila ho na to, že je anonymní, nikdo se nedoví, to co mi tady budeš říkat. Tak Filipe, mohl bys nám říct něco o sobě, kolik ti je let, do jaké třídy chodíš?

F: Mně je jedenáct let a chodím do páté třídy.

H. K. A co tě baví?

F: Fotbal, parkour a rybaření.

H. K. Je něco, co nemáš rád? Co nerad děláš?

F: Florbal.

H. K. Ten tě nebaví?

F: Ne.

H. K. Jakej si, jak bys popsal sám sebe?

F: No takže prostě zlobím o hodiny a že prostě, nevím.

H. K. A proč zlobíš o ty hodiny, jak si říkal? Jaký je hlavní důvod?

F: No proto, protože mě to baví.

H. K. Aha. Pamatuješ si na své první dny, když si sem přišel? Do školy?

F: Ano.

H. K. Co bylo pro tebe těžký?

F: Těžký se skamarádit.

H. K. A jak to šlo?

F: Dobře, můj první kamarád byl David a potom byl Tadeáš.

H. K. (přikyvuji)

F: A potom už byl Honza.

H. K. Dobře, jak se k tobě chovali ze začátku, když si sem přišel.

F: David dobře, i potom se choval dobře.

H. K. Pomáhali ti?

F: Jo pomáhali.

H. K. Kdo ti nejvíc pomohl ze spolužáků a čím?

F: David.

H. K. Čím třeba?

F: To, že řekl, kdy píšeme test a tak.

H. K. Že ti pomáhal, kdy co je?

F: Ano.

H. K. Pomohl ti nějaký dospělý ze začátku?

F: Paní učitelka jedna.

H. K. (přikyvuji)

F: Ale já teďka nevím, jak se jmenuje.

H.K. To je fajn. Vyskytl se někdo, kdo ti škodil? Kdo tě třeba pomlouval nebo ti dělal naschvály?

F: Laura.

H. K. Laura? A proč to dělala myslíš?

F: Nevím, asi byla taková nepřijemná.

H. K. (přikyvuji) Laura už tu byla a říkala, že už jste se znali, že jste se znali předtím, než jste se sešli tady ve třídě.

F: V dětském domově.

H. K. (přikyvuji) A i taková byla v dětském domově?

F: To ne.

H. K. Až ve škole?

F: Jo.

H. K. Máš někoho ve třídě, nebo i ve škole, komu a na koho se můžeš spolehnout? Nějakého kamaráda.

F: Na Davida a Tadeáše.

H. K. (přikyvuji) A někoho z vyššího ročníku?

F: Jo, ten, Ondra.

H. K. Dobře. Existuje někdo ve škole teďko, mezi dospěláky a nemusí to být jenom učitel, může to být asistent nebo paní družinářka, na kterého se můžeš spolehnout? Za kterým můžeš dojít, když něco potřebuješ?

F: Třeba na naší třídní učitelku.

H. K. Dobře. Pomůže ti, když potřebuješ nebo když máš nějaký problém?

F: Pomůže mi.

H. K. Dobře. Cítíš se být ve škole úspěšný?

F: No moc ne.

H. K. Proč ne? Proč myslíš, že ne?

F: No ne, protože pořád vyrušuju.

H. K. A myslíš, že kdybys vyrušoval míň, tak že by to šlo líp?

F: (přikyvuje)

H. K. Že bys měl lepší známky třeba? Nebo by ses cítil lepší?

F: Ano.

H. K. Dobře. Myslíš si, že si oblíbenej mezi spolužáky?

F:.Jo.

H. K. Jak jsi to poznal?

F: Že se mi pořád smějou o hodinu, co dělám.

H. K. Jo? Takže vlastně se snažíš pobavit nějakým způsobem?

F: (přikyvuje)

H. K. A daří se ti to?

F: Jo.

H. K. Dobře. Jaký byl tvůj nejlepší a nejhorší zážitek během školy, který se ti tu stal?

F: Můj nejlepší byl?

H. K. No, něco nejlepšího, na co vzpomínáš, co bylo super, a nebo něco, co tě štve třeba do dneška, že se ti stalo.

F: Tak nejlepší bylo, že mě David naučil parkour a od té doby mě to baví a nejhorší bylo..

H. K. Jestli něco takovýho je, třeba nemusí být.

F:Nevím.

H. K. Nevzpomeneš si?

F:Ne.

H. K. Dobře. Smál se ti někdy někdo, že si vyrůstal v dětském domově?

F: Smál.

H. K. A byli to lidi ve třídě?

F: Ne, byl to ze sedmičky Ondra, ale ten druhej Ondra.

H. K. Takže z vyšších ročníků se ti smáli?

F:Ano.

H. K. (přikyvuji) A kde to bylo?

F: Kde?

H. K. Jestli na chodbě, v jídelně?

F: Na chodbě.

H. K. (přikyvuji) Zastali se tě spolužáci nebo ostatní, když to slyšeli?

F: Jo. David se mě zastal a prej se nemá nikomu posmívat.

H. K. (přikyvuji) Takže se tě zastali, když to slyšeli?

F: (přikyvuje)

H. K. Dobře. Myslíš si, že máš, nebo že si spíš měl nevýhody vůči ostatním dětem? Když jsi byl v domově.

F: Ne.

H. K. Dobře. My jsme se teda bavili o škole, o domově. Je ještě něco, o čem jsme se třeba nebavili a co je důležitý pro tebe? Co bys ještě chtěl dodat?

F: No třeba, že babička si mě vzala z dětskýho domova do péče a tam se mi líbí víc, než v tom dětským domově, protože tam aspoň vidím rodinu.

H. K. A seš rád u babičky vid'?

F: (přikyvuje) Sem rád u babičky.

H. K. (přikyvuji) Tak to je určitě dobře, že si tě vzala babička z dětskýho domova. Stejská se ti někdy po těch dětech, který tam byly nebo jsou?

F: Jo, to já tam jezdím každý úterý a každěj pátek na návštěvy.

H. K. Každý úterý a každý pátek se tam jezdíš dívat?

F: (přikyvuje)

H. K. A je to tam furt stejný nebo se něco změnilo?

F: Pořád stejný.

H. K. Dobře, Tak jo. Tak jestli souhlasíš, tak bychom to ukončili, já bych ti ještě jednou chtěla poděkovat za tvůj čas a za rozhovor, který si se mnou absolvoval. Děkuju, Filipe.

Rozhovor číslo 5 – Aneta

H. K. Pátý rozhovor bude provedený s Anetou, žákyní sedmého ročníku, tímto bych jí chtěla poděkovat za to, že se mnou rozhovor absolvuje a ubezpečit jí, že rozhovor je zcela anonymní a to co si tady řekneme, zůstane čistě mezi námi.

Ahoj Aneto.

A: Dobrý den.

H. K. Ráda bych se zeptala, jestli by ses nám představila. Kolik ti je let? Do jaké třídy chodíš? Co tě baví třeba?

A: Je mi čtrnáct a chodím do sedmé třídy a baví mě kreslit.

H. K. Je něco co nemáš ráda? Co ti fakt nejde a co tě nebaví?

A: Uklízet, učit se.

H. K. Dobře. Jaká seš jako osoba?

A: Já nevím.

H. K. Co je pozitivního na tobě a co je negativního?

A: Tak nevím, tak třeba že se snažím bavit ostatní lidi a negativní, že jsem strašně líná, strašně nadávám.

H. K. Nadáváš? Na co nebo na koho?

A: Na učitele.

H. K. Dobře. Proč nadáváš? Jaké jsou ty hlavní důvody?

A: Protože mě štvou.

H. K. A v čem?

A: Ve všem.

H. K. Štvou tě v něčem konkrétněji?

A: Nene.

H. K. Když si sem přišla poprvý, co bylo pro tebe nejtěžší, pokud si pamatuješ.

A: Začlenit se do tý třídy.

H. K. Chovali se k tobě dobře nebo špatně? Ze začátku.

A: Ze začátku se ke mně chovali dobře.

H. K. Takže tě nějakým způsobem přijali a vycházelo to jakoby v pohodě všechno?

A: Jo.

H. K. Kdo ti nejvíc pomohl, když si sem přišla?

A: Míša.

H. K. Spolužačka?

A: Jo.

H. K. Byl to někdo i z vyšších ročníků?

A: Ne.

H. K. Pomohl ti někdo, co se týče dospělých, když si sem přišla?

A: Paní učitelka třídní.

H. K. Je někdo, kdo ti záměrně škodil? Kdo ti dělal naschvály, či škodí?

A: Škodil.

H. K. Byl to učitel, či žák?

A: Žák.

H. K. Chodil s tebou do třídy nebo byl mimo?

A: Se mnou.

H. K. Už tu není?

A: Ne.

H. K. Jakým způsobem ti škodil?

A: Smál se mi, vymejšlel mi nemoci.

H. K. Jakoby vymýšlel si něco co ...

A: Co není pravda.

H. K. Pamatuješ si na nějaký konkrétní příklad?

A: Tak například, že střídám kluky jako ponožky.

H. K. To tvrdil?

A: (přikyvuje)

H. K. Jak na to reagovali ostatní?

A: Přidali se k němu.

H. K. Byl někdo, kdo se k němu nepřidal?

A: Dva lidi.

H. K. Jinak všichni ostatní jo?

A: Jo.

H. K. Tak to ses asi necítila úplně nejlíp, že?

A: To ne.

H. K. Máš někoho ve třídě, komu věříš?

A: Jo mám.

H. K. Kolik jich je? Plus mínus.

A: Dva.

H. K. Je ve třídě někdo naopak komu nevěříš vůbec?

A: Jo je.

H. K. Je jich hodně? Nebo je jich málo?

A: Je jich hodně.

H. K. Rozumím tomu. Existuje někdo ve škole z dospělých, na koho se můžeš spolehnout?

A: Ne.

H. K. A co třídní?

A: Ne.

H. K. Taky ne? Takže nevidíš v nikom důvěru?

A: Asi ne.

H. K. Proč si myslíš, nebo jaký je důvod toho, že ne?

A: Protože nevěřím lidem, který prostě nejsou v mí blízkosti tak často.

H. K. Že je neznáš, takže nevíš, co od nich čekat? Chápu to dobře?

A: (přikyvuje)

H. K. Dobře. Cítíš se být ve škole úspěšná? A není to jenom o známkách, ale spíše celkový pohled na to, zda jsi úspěšná?

A: Trošku.

A: Spíš ne, ale trošku jo.

H. K. (přikyvuji) Myslíš si, že jsi oblíbená?

A: Jo.

H. K. Co tě k tomu vede si to myslet?

A: Že každej se snaží třeba, když dostanu špatnou známku přesvědčit učitele, že vlastně ne a že nesmím propadnout a takovýhle.

H. K. (přikyvuji) Takže myslíš, že tě berou, že jsi oblíbená?

A: Jo.

H. K. Dobře. Moje další otázka se týká nejlepšího a nejhoršího zážitku. Je něco nejlepšího, co se stalo během té doby, co seš tady, na co vzpomínáš?

A: Ne.

H. K. A nejhoršího?

A: Šikana.

H. K. Z jaký strany nebo z čí strany?

A: Oni mě.

H. K. Kdo to byl? Mám na mysli z jaký třídy? Nebo jestli to byli kluci, holky?

A: Byli to v pátý třídě všichni.

H. K. Spolužáci?

A: (přikyvuje)

H. K. Jak se to řešilo tehdy?

A: Paní učitelka třídni se snažila vymýšlet různé hry, se kterýma jsem musela bejt jako s nima v blízkosti.

H. K. (přikyvuji) A pomohlo to nějak, či to zůstalo stejný?

A: Až na konci roku.

H. K. Tak se to ustálilo?

A: Jo.

H. K. Takže to trvalo zhruba rok tyhle věci?

A: (přikyvuje)

H. K. Kdo s tím přišel? Nebo proč se to začalo řešit?

A: Kvůli tomu klukovi, co sem říkala na začátku, že mě nebral v tý třídě.

H. K. Takže to bylo zjevný asi všem, že to nefungovalo, jak má.

A: Jo.

H. K. Dobře. Smál se ti někdy někdo, že vyrůstáš v dětským domově? Teda kromě toho kluka, jak si ho zmiňovala, jestli ještě někdo takový byl?

A: Jo smál.

H. K. A byli to spolužáci nebo i lidi z jiných ročníků.

A: I z jiných ročníků.

H. K. A reagovala si nějak na to nebo si to nechala bejt?

A: Nechala sem to bejt.

H. K. Ani si se nesnažila jim říci, co si o tom myslíš?

A: Ne.

H. K. Nechala si to bejt?

A: Jo.

H. K. Zastali se tě ostatní, když to slyšeli?

A: Jo.

H. K. A kdo se tě nejvíc zastal?

A: Kamarádka.

H. K. Kamarádka ze třídy?

A: (přikyvuje)

H. K. Myslíš si, že máš nějaký nevýhody vůči ostatním dětem?

A: Asi ne.

H. K. Necítíš? Nevnímáš?

A: Ne.

H. K. Dobře. My jsme se teď bavili o škole, o domově a o tobě a ptala jsem se tě na spoustu věcí. Je ještě něco, co bys chtěla dodat? Co třeba tady nezaznělo a považuješ za důležitý?

A: Ne už ne.

H. K. Tak jestli souhlasíš, tak bychom to ukončili. Chtěla bych ti poděkovat ještě jednou za rozhovor a za tvůj čas. Vážím si toho, že si se mnou ten rozhovor podnikla, hrozně mi to pomůže. Takže ještě jednou děkuju a měj se hezky.

Rozhovor číslo 6 – Marie

H. K. Mojí šestou dotazovanou je Maruška, žákyně sedmého ročníku. Tímto bych jí chtěla poděkovat za to, že se mnou rozhovor absolvuje a zároveň jí sdělit, že rozhovor je zcela anonymní a to co si tady řekneme, zůstane čistě mezi námi, nikdo jiný se to nedozví.

Ahoj Maruško.

M: Dobrý den.

H. K. Ráda bych tě poprosila, aby ses nám představila. Kolik ti je let? Do jaké třídy chodíš a co tě baví?

M: Takže já jsem Máňa, je mi třináct let, chodím do sedmého ročníku.

H. K. A co tě baví? Co ráda děláš?

M: No baví mě celkem sport a bejt na telefonu.

H. K. (přikyvuji) Je něco, co nesnášíš? Co nerada děláš?

M: Nerada se učím.

H. K. Jak by ses charakterizovala? Jaká jsi osoba? Nějaké pozitivní a negativní vlastnosti.

M: No lidi celkem říkaj, že jsem jako srandovní a negativního, že jsem drzá.

H. K. Jsi drzá na své vrstevníky nebo na všechny obecně?

M: Na všechny.

H. K. (přikyvuji) Co bylo pro tebe nejtěžší, když si sem přišla, když jsi nastoupila do školy?

M: No jakože jít do té třídy.

H. K. (přikyvuji) Jak tě přijali? Jak se k tobě chovali ostatní? Pamatuješ si?

M: Hrozně.

H. K. Opravdu hrozně? Co si mám představit pod pojmem hrozně?

M: No jako že ze začátku se mi prostě smáli.

H. K. Smáli se ti z jakýho důvodu?

M: Že jsem černá.

H. K. A jak si na to reagovala?

M: Nic, prostě jsem mlčela a byla jsem jako v klidu ze začátku.

H. K. A jak dlouho to trvalo? Mám na mysli to, že se ti smáli.

M: Trvalo to tak, no půl rok skoro, prostě do konce toho školního roku.

H. K. Jak je to teď?

M: No teď jako mě lidi považujou, už jakože dobře za člena.

H. K. Za člena? Takže ty věci, co se vyskytovaly, už neprobíhají?

M: Nene.

H. K. (přikyvuji) Kdo ti nejvíc pomohl, když jsi nastoupila do školy?

M: No ze začátku mi hodně pomáhaly Any a Sába.

H. K. A někdo z dospělých?

M: Ani ne.

H. K. Vůbec nikdo?

M: Ne.

H. K. Nemáš vůbec nikoho, kdo by ti ze začátku pomohl?

M: Jindřiška, paní učitelka, tak to, tak jako se to snažila nějak trošku vyřešit, ale prostě se jí to nepovedlo.

H. K. (přikyvuji) Dobře. Jak se to snažila vyřešit? Vzpomeneš si na to?

M: No že jsme třeba měli náky ty třídnický hodiny a třeba si nás volala na chodbu a tak dále.

H. K. Dobře. Je někdo, kdo ti ve škole škodil?

M: Jako hodně celkem Lea.

H. K. A jak se to projevovalo? Jestli si pamatuješ na něco konkrétního?

M: No jako ano. No prostě já jsem tam přišla poprvý a sedla sem si s Any, no a od té doby si na mě zasedla, že jí přebírám její nejlepší kamarádku a prostě se mi začala smát a tak.

H. K. A přestalo to nebo to trvalo dlouhou dobu?

M: No trvalo to do toho no, jakoby než odešla.

M: No, ale pak ještě jakoby, jak tady chvíli byla, tak jsme se začali bavit, ale trvalo to celkem dlouho.

H. K. (přikyvuji) Dobře. Škodil ti někdo i z jiné třídy kromě teda té Ley, jak jsi zmínila?

M: Ani ne.

H. K. Ne? Nepamatuješ si?

M: Nene.

H. K. Dobře. Máš někoho, komu ve třídě věříš?

M: Jo.

H. K. Kolik jich je?

M: Jsou to tři lidi.

H. K. Dobře. Existuje ve škole někdo z dospělých a nemusí to být jenom učitel, na koho se můžeš spolehnout a za kým můžeš jít, když máš nějaký problém?

M: Jakože na vás nejčastěji.

H. K. Tak to děkuju.

M: Nemáte za co.

H. K. Moje další otázka zní, jestli se cítíš být úspěšná?

M: No tak to nevím.

H. K. Nedokážeš to posoudit?

M: Ne.

H. K. Myslíš si, že jsi oblíbená?

M: Tak to nevím.

H. K. Nedokážeš posoudit, jestli si oblíbená nebo neoblíbená?

M: Asi jsem.

H. K. A víš proč?

M: Jako nevím, jako že asi nejčastěji si mě oblíbili tím, že jsem drzá na pana učitele Petra.

H. K. A to ostatním imponuje jo? Líbí se to ostatním spolužákům?

M: Jo. (smích)

H. K. Jo? A proč myslíš, že jim to imponuje, proč se jim to líbí?

M: No protože oni se prej, říkali mi teda, že se ze začátku pana učitele báli a já se pana učitele nebála.

H. K. Aha, takže vlastně že se ukázalo, že z něj mají strach, takže tě berou v tom, že si na něj dovolíš a oni ne?

M: Ano.

H. K. Dobře. Pamatuješ si nějaký nejlepší a nejhorší zážitek, který se ti stal během toho, co jsi tady?

M: Jo.

H. K. Tak co bylo nejlepšího?

M: Hodně věcí.

H. K. A vybereš jednu konkrétní?

M: Třeba jako tady ve škole, tak to bylo s Kačkou, že když některý lidi byli na turistáku, tak jsme byli spojený ještě jakoby my šestka a sedmička, no a prostě Kačce jsem nalepila na židli lepidlo a ona si do toho sedla. Celá třída se začala smát, no a pak jsem jí nabídla, že jí umeju šaty a udělala jsem jí tam jakože ještě větší mokrej flek.

H. K. Aha, to považuješ za nejlepší tvůj zážitek?

M: Jo.

H. K. Jo? Myslíš, že to byl nejhezčí zážitek i pro Kačku?

M: No ne.

H. K. Asi ne.

M: Ale jako, taky se potom tomu smála.

H. K. Aha, zpětně?

M: (přikyvuje)

H. K. A co nejhorší?

M: Nejhorší to, že když jsme pomlouvali Kačku s Leou a málem jsme za to měli dvojku z chování.

H. K. Za co konkrétně?

M: No protože jsme si jakoby psali o ní dopisy a paní učitelka Jindřiška na to přišla.

H. K. Dala Vám důvod k tomu, abyste na ní byli takoví?

M: Ne.

H. K. Nebyl? Důvod jste nedostali?

M: Ne. Já nevím.

H. K. A jak se to vyřešilo nakonec teda?

M: Nijak.

H. K. Nechalo se to bejt?

M: Jo.

H. K. Dobře. Smál se ti někdy někdo, že vyrůstáš v dětském domově

M: Tak to nevím, já to ňák nevnímala.

H. K. Takže si to nepamatuješ?

M: Ne.

H. K. Dobře. Myslíš si, že máš nevýhody vůči ostatním dětem?

M: Nene.

H. K. Vnímáš to všechno stejně, nemyslíš si, že si nějak znevýhodněná vůči ostatním, který v tom domově nejsou?

M: Jo jenom tak, že dostáváme míň peněz.

H. K. Jakoby kapesné?

M: No jakože když jdeme prostě třeba na vejlet, tak řeknou vemte si peníze a my si třeba vezmeme jenom dvě stě a některý třeba mají dva tisíce nebo takhle.

H. K. Takže dostáváte míň peněz než ostatní?

M: (přikyvuje)

H. K. Dobře. My jsme tady diskutovali teda o škole, domově i tobě, je ještě něco,

o čem jsme se nezmínili, co bys chtěla dodat?

M: Ne.

H. K. Ne? Dobře, tak jestli souhlasíš, tak bychom to ukončili, ráda bych ti poděkovala za absolvování rozhovoru, moc mi to pomohlo a vážím si toho. Tak děkuju, měj se hezky a nashledanou.

M: Nashledanou.

Rozhovor číslo 7 – Jaroslav

H. K. Mým sedmým dotazovaným je Jára z devátého ročníku. Tímto bych mu ráda poděkovala za to, že se mnou rozhovor absolvuje a ráda bych mu řekla, že rozhovor je zcela anonymní, nikde nebudu uvádět jeho pravé jméno a to, co si tady řekneme, zůstane čistě mezi námi.

Děkuju ti, Járo, vítám tě tady. Mohl bys nám říct něco o sobě? Kolik ti je let, do jaké třídy chodíš?

J: Je mi patnáct let, chodím do devátého ročníku.

H. K. A co rád děláš? Co tě baví?

J: Hraju fotbal.

H. K. A ještě něco kromě fotbalu?

J: Asi ne.

H. K. Jak by ses charakterizoval, jaký jsi člověk?

J: (přemýšlí) jsem přátelský.

H. K. Dobře. Máš nějakou špatnou vlastnost?

J: (přemýšlí) Že se někdy třeba neovládnu.

H. K. Když tě něco naštvne, tak se neovládneš?

J: (přikyvuje)

H. K. Dobře. Pamatuješ si na své první dny ve škole? Co tu pro tebe bylo nejtěžší?

J: Nepamatuju.

H. K. Nepamatuješ? Nemáš nějaký hlubší zážitky nebo něco na co vzpomínáš?

J: Ne.

H. K. Je to tvoje první škola tady nebo si byl i jinde?

J: Jinde.

H. K. Kde to bylo lepší?

J: Tady.

H. K. Z jakýho důvodu jestli se můžu zeptat, proč je to lepší tady?

J: Sem tady dýl a už sem tady zvyklej.

H. K. (přikyvuji) Bylo pro tebe obtížný se spřátelit s ostatníma, když jsi sem přišel?

J: Nene.

H. K. Takže to šlo hladce?

J: Jo.

H. K. Jak se chovali spolužáci ze začátku?

J: V pohodě.

H. K. Takže žádný větší problém prostě na začátku nebyl?

J: Ne.

H. K. (přikyvuji) Kdo ti v začátcích ve škole nejvíce pomohl?

J: Spolužák.

H. K. Byl to kluk z tvé třídy, či ze školy?

J: Z mé třídy.

H. K. A je tam stále v té třídě?

J: Jo.

H. K. Vyskytl se někdo, kdo ti záměrně škodil, když jsi sem přišel? A nemusí to být jenom z tvé třídy. Může to být kdokoliv.

J: Nebyl.

H. K. Nebyl? Nikdo ti nedělal naschvály? Nikdo to na tebe nezkoušel?

J: Ne.

H. K. Pomohla ti třídní učitelka nějakým způsobem za tu dobu, co jsi tady?

J: (přemýšlí) Asi jo.

H. K. Dobře. (přikyvuji) Budeme se teď bavit o současnosti, máš nějakého kamaráda, na kterého se můžeš spolehnout a kterému věříš? Mám na mysli ve třídě nebo ve škole.

J: Jo.

H. K. Kolik jich je zhruba?

J: Asi tři.

H. K. Dobře. Existuje někdo takový mezi dospěláky ve škole?

J:Jo.

H. K. Kolik jich je?

J: Tři asi.

H. K. Jak se k tobě chová třídní učitelka? Pomůže ti, když potřebuješ?

J: Jo.

H. K. Kdy ti naposledy pomohla? Pamatuješ si to?

J: Nepamatuju.

H. K. Nepamatuješ? A co s tebou třeba řešila za těch devět let?

J: Třeba když jsem měl problém s panem učitelem.

H. K. A vyřešila to nějakým způsobem?

J: (přikyvuje)

H. K. Další otázka se týká úspěšnosti. Cítíš se být ve škole úspěšný?

J: Ne.

H. K. A proč ne? Proč se považuješ za neúspěšného?

J: Jsem líný.

H. K. (přikyvuji) A baví tě ta škola nebo ne?

J: Jo.

H. K. Takže je to spíš o tvé lenosti, než o tom, že by tě to nebavilo?

J: Jo.

H. K. Dobře. Myslíš si, že jsi oblíbený ve třídě?

J: Asi jo.

H. K. Proč si to myslíš?

J: Tak jako, jakože jsem zábavný.

H. K. Dobře. Pamatuješ si něco nejlepšího a nejhoršího, co se ti stalo během té doby, co jsi tady

J: Asi ne.

H. K. Nemáš nic takového? Ani nejlepšího a ani nejhoršího?

J: Nemám.

H. K. Moje další otázka se týká dětského domova, jestli se ti někdo někdy posmíval, či měl narážky na to, že tam vyrůstáš? Za tu dobu, co jsi tady a nemusí to být jenom ve třídě, ale i ve škole.

J: Neměl.

H. K. Nikdy si se s tím neseťkal?

J: Ne.

H. K. Myslíš si, že máš nevýhody vůči ostatním děťem, které vyrůstají v klasické rodině?

J: Ne.

H. K. Dobře. Moje poslední otázka je taková spíš dodatková, jestli je ještě něco, co bys chtěl dodat, o čem jsme se nebavili?

J: Nic mě nenapadá.

H. K. Nenapadá? Takže bychom to mohli ukončit?

J: (přikyvuje)

H. K. Takže ještě jednou ti děkuju za to, že jsi tady, že si mi věnoval čas, vážím si toho.

J: Jojo

Slohová práce č. 1

Co pro mě znamená dětský domov

Proč jsem v dětském domově?: V dětském domově jsem protože můj táta mi tragicky zemřel a mamka je ve vězení. Ostatní členy rodiny kterým jsem mohla jít jsem odmítla.

Proč jsem odmítla pěstounskou péči u babičky?: Protože si v DD chci dohodit základní a možná i střední s.

Jaké jsou v DD výhody?: V DD nám věci (oblečení, telefony atd.) kupují sponzori. Občas dostáváme i věci co by si druhá rodina nemohla dovolit ale rozdílem je, že děti v DD si neumí vážit věci co dostanou protože vědí, že dostanou nové. 2) Koná se pro nás promada akce zadarmo co by si někdo nemohl dovolit (např. Matějův pout...).)

Jaké jsou v DD nevýhody?: Jídlo. Je nás moc a i přes to, že máme enormně věci zadarmo, jídlo se platí a my nejsme bohatí. Doma si dáte na co máte chut. My máme jidelniček a určitou dávku jídla. 2) Rodina: Doma jezdím každý 2. víkend. Chybí mi sourozenci.

Jak to vládním bez sourozenců?: Po čase si zvyknete. V DD nás je dost takže se nemusíte bát že by jste se s někým nebařily a přišli by jste si sami.

Jak vůbec DD funguje?: Vežerka: Malý děti mají vežerku od 8h. a ti starší od pár 10. Ale často to bývá tak že si děti posílá spát vycrovačel. Kapesné: Kapesné nevím přesně do 8 let zhruba je kolem 150kč od 8 výše 200kč a od 15 výše 300kč. Narozeniny a svátky: O narozeniny dítě mladší 15 let dostává 600kč na nárech a 100kč na občerstvení (je na něm co si k občerstvení koupí) Dost se často nedostávají ale když si vás někdo oblíbí můžete mít i dost. O svátky se dostává 100kč na odloživ. Starší 15 let dostávají 200kč.

Návštěvy: V DD jsou návštěvní dny středa a neděle kdy za váma může kdokoliv dobro znáte a nahlasí se. Ostatní dny se musí návštěvy řešit s panem ředitelem. Velké prázdniny: Pokud má dítě svého pěstouna ke kterému jezdí a tráví s ním čas, může na 2 měsíce jet na dovolenku. Pokud ale nikoho nemá zůstává na budově DD každé prázdniny mívá tábory a výlety. Letos, se letí do Chorvatska a jede na tábor. Nikdy nejezdí všichni ale jen ti vybraní. Vychovatele: Každá u nás nazývaná "skupina" má 4 vychovatele. 2 denní a 2 noční. Mají to rozdělené na dlouhý a krátký týden. ^(který se každý týden střídá) To znamená že vychovatel o krátký 6. slouží stř. čt. a o dlouhý 6. Po. Út. Pa. So. Ne. Noční to mají stejné. Vychovatelé mají rozdělené i práce. 1. vychovatel má za úkol dodávat dětem kapesné a doplňovat drogerii. Druhý má peníze pro děti na věci, co potřebují (boty, bundy...). Vaření: O všední dny děti mají oběd ve škole. O víkend si vaříme sami podle jídelníčku Skupiny. Skupiny jsou obyčejné byty. Každý byt obsahuje: 4 pokoje pro děti, 1. vychovatelnu, 3 záchody (proleži, kluziči, vchovatelský), 2. koupelnu (1 sprcha, 1 vana), něco jako "sklad", prádi místnost, obývací a kuchyň. Pokoje jsou po 2.

Slohová práce číslo 2

Život v dětském domově

Život v dětském domově je taková druhá šance být šťastná, ale není to taková útěcha jako doma.

V dětském domově budu být 3 roky.

✱ Mám tam hodně kamarádů i vychovatelů jsou super. Jednoho dne jsem měla možnost mít přestoupskou práci ale odmítla jsem ji z důvodu že mám tetu která je o mě hrozně stará a za tu tetu jsem velmi šťastná.

Ta tetu mi nahrasuje mámu. V dětském domově vaří dobře ale není to úplně lepší. Moc bych byla ráda kdyby mi vyšlo jít domů s tetou.

Slohová práce číslo 3

Co pro mě znamená dětský domov?

Dětský domov je nahrazen jako rodina.
Jsou tam hodiny vychovatelky a vychovatelů.
Máme tam 6 skupin dětí zvaných jako rodina,
každá skupina má dva vychovatele dětí se o nás
starají 8 hodin denně.
Celý dětský domov funguje jako rodina a
jsou tam moc lidí protože se tam všichni
máme rádi. Jsou na to se jsem se dostala
do dětského domova ráda. Dětský domov
domov je moc hodný proto tam chci
zůstat.

Slohová práce číslo 4

Co pro mě znamená dětský domov?

Dětský domov pro mě znamená hodně. Jsem ráda že v něm
můžu být nedokážu si představit, že bych zůstala u mojí
rodiny. Je to místo, kam chodím ráda. Dětský domov
mý dává druhou šanci. * Dětský domov беру jako svou
druhou rodinu. Myslím si, že to co mi poskytl by mi
moje rodina neposkytl.

* za kterou jsem vděčná.

Slohová práce číslo 5

Co pro mě znamená dětský domov?

Pronomně znamená dětský domov jako
domov ale abychom tam je více dětí a soubor vychovatelů.
a měli tam rodiče můj přemýšlen v dětském domově
byl velmi ale každý den u to bylo docela dobře
ale potom tam byla dívka se by vychovatelci byli potěšeni
ne že bych tam byl a rozhodl se tam to byla první zkušenost
tam bylo jenom 2 skupina a v úterý je 6 dětí a bylo to
tam byly ale hankou byli velký fajr a a křikem předním
na dětském domově je možnost normální se školou.